

חייבים הנהגה שעשויה מחומר אחר

על פי הסקרים - רוב הציבור רואה בגנץ איש אמין יותר מנתניהו וכמי שמתאים יותר לראשות הממשלה בעידן הנוכחי, אבל לא לעולם חוסן • נתניהו הוא חיית טרף פוליטית ופוליטיקאי מנוסה, כשהוא מזהה חולשה אצל היריב, הוא תוקף במקום הרגיש ביותר • צריך שתקום כאן הנהגה שאיכפת לה, שתשאל "באמת" למי רע פה? ותדאג שיהיה לו טוב

משלחת לקהיר, ואם יש משהו שגנץ חושש ממנו, זה להיעקץ פעם נוספת על ידי ראש הממשלה, משום שפעם אחת הספיקה לו - הוא זוכר היטב את הרגע שבו הוא הגיע לארבעה מנדטים בסקרים לפני הקמת ממשלת השינוי, והתסריט הזה מבחינת גנץ לא בא בחשבון. מי שהקשיב לנאמר על ידי מתן כהנא, הבין מסר אחד ברור: "אם נראה שאנחנו לא משפיעים, נעזוב". גנץ יצטרך סיבה טובה לעזוב, מידור מקבלת החלטות הוא טריגר טוב, עם זאת, המחיר עלול להיות כואב הרבה יותר אם הציבור שנהר אליו יתאכזב, ויהפוך שוב לדמות שולית שמנסה להשפיע מהיציע - שם תהיה לו התמודדות קשה יותר עם ליברמן ולפיד, הם ינצלו את ההזדמנות לחגוג עליו ולנגוס בו. בנסיון לפרק לו את חניון המנדטים שהקים. המסר יהיה פשוט: מי שנעקץ פעמיים - לא יכול להיות ראש ממשלה. אסטרטגיית היציאה של גנץ מהממשלה הולכת להיות יותר קשה מהיום שאחרי. הוא יצטרך לבחור בין להיות גורם "פחות משפיע" לחלופה הגרועה יותר "בכלל לא משפיע". השאלה היא: עד כמה יוכל גנץ להשפיע? הרי יש לו הסכם חתום עם נתניהו, אבל עקיצה בפעם השנייה תהיה טרגדיה פוליטית שגנץ לא יכול להרשות לעצמו.

בקטנה

כדי שישראל תצא מהמצב הקשה אליו נקלעה ותרפא את השסעים הפנימיים החמורים, חייבת תהיה לקום כאן ממשלה אחרת - נקייה מפופוליזם מסוכן, חפה מפילוג והסתה, אחרי ניסיון ההפיכה המשטרית, אחרי הקרע החברתי בעם שלא היה כמותו, אחרי האסון השואתי של ה-7 באוקטובר ואחרי המכה הכלכלית והורדת דירוג האשראי. אם נניח לזה לרגע, ומבלי לחפש את האחראים למחדל, נשאיר זאת לוועדת החקירה הממלכתית לכשתקום; כדי שישראל תצא מהמצב החמור אליו נקלעה, תרפא את השסעים הפנימיים החמורים - חייבת לקום כאן הנהגה שתפגין סולידריות וריבונות, שתעבוד למענו, הנהגה שאיכפת לה ושתשאל "באמת" למי רע פה? ותדאג שיהיה לו טוב - הנהגה כזו ככל הנראה יכולה לצמוח רק מתוך אותם אנשי מילואים שהם "הגיבורים האמיתיים" - שברגע זה נלחמים בתוך ובפאתי עזה.

בסקרים האחרונים גנץ מוביל ונראה אפילו שהוא טורף את כל הקלפים. במחנה הממלכתי טוענים לאורך תקופה ארוכה כי שחרור החטופים הוא משימה עליונה והיעד המרכזי לפני מיטוט חמאס, עד שהגיע נתון אחד בסקרים שהימם גם את היועצים של יו"ר המחנה הלאומי. הנתון מדבר על שחרור מאסיבי של אסירים תמורת החזרת החטופים בעסקה. חשוב לציין שהשאלה בסקרים הייתה קצת בעייתית, משום שאף אחד לא מוכן לשחרר אינספור רוצחים עם דם על הידיים - מה שברור, תמיכה בשחרור לא אחראי של מחבלים, תרסק את המחנה הממלכתי.

מאז הסקרים

גנץ ערך מסיבת עיתונאים, בה האשים את נתניהו שהוא מפלג, ממשיך לפלג ולא דואג ליום שאחרי, אך מי ששם לב, ראה שגנץ ממש לא הבליט את נושא החזרת החטופים בכל מחיר - המסר של החזרת החטופים כמטרה עליונה לא היה שם וזה לא קרה סתם. במחנה הממלכתי חוששים שעשרת המנדטים שהגיעו אליהם מהליכוד, לפי שעה עדיין חונים אצלם ולא מיועדים לשום מקום אחר. המשימה של גנץ בשלב זה, היא להגיע כמה שיותר מחוזק לבחירות העתידיות, אבל הוא מבין גם שבדרך הוא עלול לשלם מחיר. הציבור אמנם רואה בגנץ איש אמין יותר מנתניהו ומתאים יותר בעידן הנוכחי לראשות הממשלה, אבל לא לעולם חוסן. נתניהו הוא חיית טרף פוליטית שמזהה מהר מאוד חולשה אצל היריב ואז תוקף במקום הרגיש ביותר. לנתניהו יש משימה: להחזיר את המנדטים האבודים שחונים בחניון של בני גנץ, הוא יעשה הכל כדי לעשות זאת - הרי מדובר בניצחון מוחלט, לא?

שעון החול ממשיך לפעול

גנץ מבין היטב שהוא לא יכול לעזוב את הממשלה בלי החזרת החטופים וסיום המלחמה בצפון. הקלה שנהר אליו בהמוניו אומר לו את זה בסקרים: אל תשאיר את המדינה לבן גביר וסמטוריק' - "אם אתה לא שם, אנחנו בדרך לאבדון". והפוליטיקאי הממולח נתניהו קולט את הדברים, מבין ומנצל את המצב. הוא כבר מידר את גנץ פעמיים מההחלטה שלא לשלוח